

Jana Tomas Sedláčková: V Nadaci PPF věříme v český talent

Proč se Nadace PPF rozhodla podpořit právě festival animovaného filmu?

Animovaná tvorba má v ČR dlouhou tradici a zanechává svoji stopu i ve světě. V neposlední řadě jsme na ní všichni vyrostli a máme ji pod kůží už od dětství. Blíže jsme se s ní v nadaci setkali loni při spolupráci na realizaci velké ucelené výstavy Světy české animace, kterou jsme také významně podpořili. V Nadaci PPF věříme, že i v malé zemi, jako je Česká republika, mohou vznikat ambiciózní projekty, že máme na to obstát v mezinárodním srovnání. Chceme podporovat projekty, které už mají svoji úspěšnou historii a dávat jim příležitost pro jejich rozvoj.

Českou animovanou tvorbu vnímáme jako unikátní ukázkou českého talentu, který dlouhodobě dokazuje, že je schopen obstát v mezinárodním kontextu. Českou animaci skutečně zná celý svět a navzdory nelehké době u nás vznikají animované filmy, seriály ale i hry, které získávají ceny na festivalech a směle konkurují těm nejlepším tvůrcům z celého světa. Anifilm vytváří unikátní prostředí pro prezentaci českých projektů a jejich tvůrců, pro sdílení

Jana Tomas Sedláčková ze správní rady Nadace PPF předala včera při slavnostním zahájení festivalu Cenu Nadace PPF, která se stala generálním partnerem Anifilmu, za nejlepší krátký a celovečerní film v sekci Český obzor Michaele Pavlátové za snímek *Moje slunce Mad*. Zeptali jsme se jí, proč se nadace rozhodla podpořit Anifilm a jaké konkrétní podoby podpora má.

zkušeností i navazování nových spoluprací napříč Evropou. Anifilm je díky tomu vyhledávaným místem pro scouting projektů a koprodukcí a má zásadní roli i při propagaci a popularizaci animované tvorby u veřejnosti. Tím vším naplňuje naše nadační teze.

Nadace je mimo jiné garantem programu Škola animace powered by Nadace PPF, tedy dílen animace pro děti. Proč jste si vybrali právě tuto část doprovodného programu?

Celkově se nám líbí, jak festival rozvíjí dětskou sekci a podporuje u dětí zájem a kreativitu. Věříme, že umění má v dětském světě nezastupitelnou roli a chceme vytvářet prostor, aby si k němu nacházely cestu a mohly rozvíjet svoji kreativitu. Jsme přesvědčeni, že děti tuto příležitost dokáží skvěle využít, užijí si dílny a budou se k animované tvorbě vracet.

Pro dílny jste vybrali téma „Podaná ruka“. Co vás k této volbě vedlo?

Čekáme, jak se děti k námětu pomoci postaví. V současné době toto téma rezonuje zvlášť výrazně a nás zajímá, jak ho vnímají děti a čím přispějí do diskuse.

Kromě toho pomáhat a podporovat lidi na cestě za jejich sny je náš obor, takže se třeba dočkáme i nějaké inspirace.

Nadace PPF společně s Anifilmem a Asociací animovaného filmu připravuje nový program podpory výroby krátkých filmů. Jakou bude mít podobu a co je jeho cílem?

Vedle podpory realizace Anifilmu jsme chtěli najít i cestu, jak podpořit samotné tvůrce. Program představíme během června a jeho velké finále, společně s veřejnými prezentacemi vybraných projektů, proběhne na Den české animace v říjnu. Jeho účelem je podpořit mladé české talenty a jejich krátkometrážní tvorbu. Ta je často originální a úspěšná na mezinárodních festivalech, ale její financování je dost náročné. Vnímáme, že animovaný film je velmi specifická disciplína, která vyžaduje extrémní trpělivost, houževnatost a odhodlání. Cesta ke vzniku animovaného filmu je běh na dlouhou trať s nelehkými podmínkami. Nadace PPF by tímto programem chtěla umožnit vybraným tvůrcům realizovat díla, která pro ně budou dalším krokem ke vstupu na mezinárodní scénu.

ANIFILM

LIBEREC 2022

FESTIVALOVÝ
DENÍK
STŘEDA
11. 5. 2022

Český obzor zná své vítěze

Včera večer se na slavnostním zahájení festivalu předávaly ceny v kategoriích soutěže Český obzor.

Cenu České televize za nejlepší české animované dílo, udělovanou napříč všemi kategoriemi, získal snímek *Michaely Pavlátové Moje slunce Mad*. Tentýž film si odnesl i Cenu Nadace PPF za nejlepší český krátký a celovečerní film. Nejlepším českým studentským filmem (s cenou je spojená zvuková postprodukce v hodnotě 6000 EUR ve studiu BEEP) se stal anidok *Milý tati*, který režírovala *Diana Cam Van Nguyen*. V kategorii seriálů zabodoval *Jezevec Chrujda* režiséra *Davidy Sūkupa*. Z videoklipů uspěl počín *Barbory Halířové* s názvem *Irvin Venyš & Epoque Quartet: Cimpoiasca*. Tatáž režisérka si odnáší i Cenu za nejlepší české zakázkové dílo (*Chained*).

O vítězích rozhodla jako každý rok svým hlasováním Rada animovaného filmu (RAF), složená s tvůrců, producentů, publicistů, teoretiků, pedagogů a rovněž festivalových dramaturgů a kurátorů z oblasti animovaného filmu.

(foto: Eva Kořínková)

Festivalový deník

Festivalový deník vydává a tiskne Anifilm jako příležitostnou tiskovinu k festivalu Anifilm 2022.

Texty Malvína Balvínová
Rozhovory Natalia Kozáková
Překlady Lukáš Wicha
Design Jan Šimsa

Aplikace

Kompletní festivalový program neustále k dispozici, detailní přehled filmů včetně termínů a místa projekce, mapa festivalových míst s navigací, rezervace vstupenek, osobní kalendář, festivalové novinky...

ZA FINANČNÍ PODPORY

HOSTITELÉ

GENERÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ PARTNER

GENERÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI

VÝZNAMNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Tipy na dnešní den

Východní přísliby: Ukrajina
15.30, Severočeské muzeum

Ještě před vypuknutím války na Ukrajině plánoval festival novou sekci Východní přísliby. Koncem února padlo logické rozhodnutí uvést v ní letos současně ukrajinské filmy. V posledních cca sedmi letech se totiž ukrajinští tvůrci výrazně objevují ve výběrech prestižních festivalů a sklizejí také úspěchy v online prostředí.

Looney Tunes –
Variance a inspirace
19.00, Kino Varšava

Humor v animaci bychom těžko mohli uvádět bez klasických amerických grotesek. Kurátorský výběr, který zahrnuje filmy z 30.–50. let, je skvělým programem pro dnešní večer. Hlavně pro ty návštěvníky, kteří se rádi nechají unášet sérií trefných gagů. V tomto programu uvádíme grotesky, jejichž tvůrci se nechali inspirovat fenomenálními filmy z dílny Looney Tunes.

Parodie pohádek
20.00, Severočeské muzeum

Specifickým fenoménem jsou v animaci parodie pohádek. Ať už úsměvné, drsnější, ironické, krvavé či s erotickým nábojem, ať se jedná o variaci Červené karkulky, Šípkové Růženky či Sněhurky, bývají tyto snímky zárukou specifického humoru. A zvlášť to platí pro ty filmy, které uvádíme dnes večer v Severočeském muzeu.

Jiřina Pěčová: Střihači v analogové době si nemohli dovolit chybovat

Cenu za celoživotní přínos animovanému filmu si včera na slavnostním zahájení festivalu převzala střihačka a bývalá pedagožka Jiřina Pěčová, jež spolupracovala s Genem Deitchem, Václavem Bedřichem či Vlastou Pospíšilovou a stojí za řadou oblíbených filmů a seriálů, včetně *Boba a Bobka*, *Maxipsa Fika*, *Broučků*, *Fimfára* aj. Některé z nich uvidíte v rámci pásma Pohádky střižené dětem na míru ve čtvrtek a v neděli v kinosálech Cinema City. O střihačské zkušenosti se také podělí během své masterclass v pátek od 11 hodin v Grandhotelu Zlatý lev. O specifikách střihu v animaci i analogového střihu a o svých nejoblíbenějších projektech se dočtete v rozhovoru.

Slyšela jsem, že ještě než jste se stala střihačkou, tak jste u Kresleného filmu působila jako konturistka. Jak jste se ke své první filmové profesi dostala a jak se stalo, že jste se následně začala věnovat právě střihu?

O Kresleném filmu jsem poprvé slyšela, když jsem chodila do družiny ve 2. třídě, to bylo v r. 1947. Jedna starší žákyně tam kreslila kačera Donald a říkala, že až bude velká, chce pracovat v Kresleném filmu, což se mi líbilo. Léta plynula a já odmaturovala v r. 1957. Nedostala jsem ale doporučení, abych pokračovala v dalším vzdělávání, a tak jsem rok chodila po různých brigádách. Moje maminka tehdy pracovala jako mzdová účetní na Barrandově a dozvěděla se, že studio Bratři v triku nabírá nové zaměstnance. Přihlásila jsem se a udělala třídní zkoušku na konturistku. To spočívalo v obtahování kresby z papíru na ultrafán. A oni mě vzali. To jsem pak dělala řadu let, ale věděla jsem, že to není to pravé. V té době vzniklo oddělení zakázky, kde se dělaly filmy jako *Tom a Jerry* a také oscarový *Munro*, které režíroval Gene Deitch. Já jsem pracovala v oddělení programu, kde se používaly pevné a rovné linky, což mi moc nešlo. Ztroskotala jsem na filmu *Rozum a cit Jiřího Brdečky*. Postava arkebúzníka byla nad moje síly, silná rovná linka byla kostřbatá a já strávila mnoho času odškrtáváním do rovna.

Co bylo pak?

Přeřadili mě do oddělení zakázek a tam mi to šlo lépe. Tehdy jsem pendlovala u kamer – podávala jsem kameramanům ultrafány s figurami, jež byly správně očíslované a seřazené ve vrstvách, aby se kameramani nezdržovali, a já jsem byla docela rychlá a vše jsem vždy podávala včas. Díky tomu si mě při natáčení jednoho filmu Ladislava Čapka všiml vedoucí techniky Bořivoj Novák a nabídl mi, jestli nechci jít pracovat do střizny. A já jsem samozřejmě řekla ano.

Měla jsem nastoupit v pondělí, ale nenastoupila. Místo mě přijali jinou dívku, kterou doporučil kameraman Ladislav Hofman, bratr Eduarda Hofmana, ředitele studia Bratři v triku.

Co jste tedy dělala?

Udělala jsem si promítačský kurz a promítala jsem i celovečerní filmy pro režiséry, např. Vojtěchu Jasnému. Také jsem jednou promítala pro Jana Wericha film *Richard III.* a on byl nadšen hereckým výkonem Laurence Oliviera. Po promítání jsem musela na jeho přání zahrát gesto „všichni na kolena“ a pan Werich pak přede mnou poklekl na chodbě. Všem okolo spadla brada, protože nevěděli, o co jde. (smích) Občas jsem také chodila vypomáhat s pauzovým snímáním ke kamerám, a absolvovala jsem dvouletou večerní FAMU, obor střihu. V roce 1965 jsem šla na mateřskou dovolenou, a když jsem se po roce vrátila, bylo místo vedoucí skupiny konturistů, což jsem odmítla. Naštěstí v té době dala výpověď ta asistentka střihu, která nastoupila místa mě, a já jsem dostala její místo. Řadu let jsem pak ve střizně působila jako asistentka střihačky Zdeňky Navrátilové. Ocenění částečně samostatné práce v podobě titulků jsem se poprvé dočkala až u *Vily Amálky*.

Kolik střihaček u animovaného filmu tehdy vůbec působilo? Je někdo, kdo vás z hlediska střihu inspiroval?

Ve studiu Bratři v triku byly jeden čas tři střihačky, Jana Šebestíková, Marta Látalová a Zdeňka Navrátilová. Poté, co Jana Šebestíková zemřela, zůstaly jen dvě zmiňované. Ty měly své asistentky, které později pracovaly na celém filmu samostatně. Jednou z těchto asistentek jsem byla já u Zdeňky Navrátilové a u Marty Látalové pracovala Gaia Vitková. Když obě střihačky odešly do důchodu, staly se s Gaiou střihačky z nás. Mně asistovala Bohunka Šrámková

a Gaie Judita Čapková. Co se Loutkového filmu týče, nejsem si úplně jistá, ale vím, že tam pracovala Magda Sandersová, dále Jitka Kavalierová, která střihala u Břetislava Pojara a dcera Zdeňka Smetany, Věra Benešová, která pracovala krom jiných s tátou. Já jsem se k loutce dostala mnohem později, až když mě v devadesátých letech oslovila Vlasta Pospíšilová, abych jí střihala *Broučky*. Co se inspirace týče, musím říct, že jsem měla velké štěstí, že mojí „šéfovou“ byla právě Zdeňka Navrátilová – je to výjimečný člověk, od kterého jsem se toho hodně naučila a který mi dal dost příležitostí. Už jako asistentku mě nechala např. vybírat a nasazovat ruchy nebo s hudebním skladatelem nasazovat hudbu na obraz, což jsem měla nejraději.

V čem je střih animovaného filmu specifický?

Když si vezmete střih hraného a střih animovaného filmu, tak se dá přirovnat k šití a vyšívání. U animovaného filmu se jedná o drobnou trpělivou práci v menším rozsahu, pokud to není celovečerní film. Dovolila bych si podotknout, že jde i o větší mistrovství, oproti nynějšímu digitálnímu střihu, i oproti hranému filmu. Nemohli jsme si dovolit chybovat, protože každým střihem se ztrácelo jedno okno a nešlo ho vrátit. Pracujete s kratšími záběry a někdy se stalo, že nám na konci záběru chyběly okna na doznění hry a nebylo, kde brát, tak jsme vymýšleli různé prostřihy, aby se neporušila návaznost na další záběr. Bylo to ale zcela výjimečné. U animovaného filmu je výhoda, že můžete střihat do záběru a krátit, kde je výdrž příliš dlouhá. V rámci samotné animace je pak rozdíl, zda střiháte dvojrozměrný kreslený film nebo pracujete s prostorem u loutkového filmu, u něhož musíte brát v potaz takové nuance jako je pohled a protipohled, který v kreslené animaci vypadá jako chyba.

(foto: Eva Kořínková)

Věřím, že se pracovní náplň střihačů před nástupem digitálu a dnes musí zásadně lišit. Mohla byste popsat, jak jste na příchod digitálního střihu reagovala? Bylo to pro vás posléze jednodušší

Svůj poslední film na filmovém materiálu a na střihačském stole byl seriál *Čtyři uše na mezi*, který jsem dělala s režisérkou Natašou Boháčkovou a poté jsem přešla na digitální střih u animovaných seriálů České televize, kterých byla celá řada. Tam to ovšem probíhalo trochu jinak. V digitální střizně byl technik, který pracoval podle mých pokynů. Já sama jsem přístroje už neobsluhovala. Jediné, co jsem se v digitálu naučila, bylo vypisování lipsynchu. To jsem využila zejména u filmu *Husiti* Pavla Koutského. Samozřejmě to bylo ale jednodušší, protože pokud mi chyběla okénka obrazu

Ilja píše Anifilmu – II. část

Se svolením svérázného českého režiséra Ilji Nováka, který se bohužel nemohl v Liberci festivalově vyskytnout, uvádíme alespoň ukázkou z jeho neméně svérázné korespondence s naším programovým ředitelem Pavlem Horáčkem.

Vážený pane Pavele,

zmínil jste se o pásmu pro dítě, že jako smontovat to z *Večerníčeků*. Uvažuji teda z jakých.... Teda tý *Luxy Deluxe* – esli ste je zkouk někdy, to je 13 dílů asi po deseti minutách – šmarja – a každé díl navazuje dějově na předešlý... a těch keců a keců. Jak to teda Šebánek s *Pacovským* vymysleli – ty

a já potřebovala delší záběr, snadno se digitálně prodloužil. Jako trochu problematické vnímám to, že v době digitálního střihu jsou najednou všichni střihači, ale je to bohužel mnohdy vidět. Střih je obor, který se musíte přece jen učit.

Nelákal vás někdy střih u hraného filmu?

Neměla jsem příležitost, ale jeden hraný středometrážní film Gena Deitche, který se jmenoval *Koza Zlatka*, jsem dodělávala po střihačce Krátkého filmu, Marii Čulíkové. Režisér si totiž během natáčení hodně vymýšlel a neustále chtěl něco předělávat, a protože Marie Čulíková byla rázná žena, vyhnala ho. Film jsem dostala do střizny já, a dokončila ho. Byla to má jediná zkušenost. Po pravdě řečeno, já bych si asi na hraný film ani netroufla. Párkrát mě ale u některých zhlédnutých hraných filmů svědily ruce, že bych je krátila, ale prakticky jsem se k tomu nikdy nedostala.

Na který film či seriál, na němž jste se podílela, nejraději vzpomínáte?

Nejraději jsem měla ty první série o *Králicích v klobouku*, k nimž psal náměty Vladimír Jiránek. Byly svižné, vtipné a bylo na nich vidět režijní mistrovství Václava Bedřicha. To samé platí o seriálu *Maxipes Fik*. K oběma seriálům napsal skvělou hudbu Petr Skoumal, se kterým jsem velmi ráda spolupracovala.

Spolupracovala jste s celou řadou režisérů animovaných filmů. S kým se vám pracovalo nejlépe? A existuje někdo, s kým jste velmi chtěla spolupracovat, ale nepovedlo se?

Spolupracovalo se mi dobře v podstatě se všemi, ale vyzdvihla bych spolupráci

s Václavem Bedřichem. To byl skvělý filmař, od kterého jsem se hodně naučila. Uměl totiž veškeré vizuální zkratky a ostré střihy. Sice se občas vztekal a třískal scénářem, když jsem si dovolila mít jiný názor, ale byl to výborný učitel. Jinak jsem se víc přátelila se skladateli. Kromě výše zmiňovaného Petra Skoumala jsem si rozuměla se Zdeňkem Zdeňkem, se kterým se vidáme dodnes.

Když jste přednášela na UMPRUM, tak jste spolupracovala s tvůrci mladší generace, resp. studenty animace. Jak odlišná pro vás byla tato zkušenost?

Práce se studenty mě moc bavila. Občas se stávalo, že si studenti tvrdohlavě prosazovali, co jsem věděla, že nefunguje. Nechala jsem je to udělat, aby se sami přesvědčili, že to tak zkrátka nejde. Na vlastních chybách se člověk nejvíc naučí a pamatuje si je. Pamatuji si, že studenti měli plno pěkných obrazových cvičení bez zvuku. Poradila jsem jim, ať si najdou hudbu a ozvučí si je. Povedlo se to všem a viděli, že to stálo za to, protože zvuk animovanému filmu pomůže. Pár let jsem vedla praktika na FAMU, zvala jsem studenty do střizny, aby se podívali na práci s režisérem nebo na nahrávání hudby do FISYA. Někteří říkali, že se tím naučili víc, než na přednáškách ve škole.

Pracujete ještě aktuálně na nějakém projektu?

Už na ničem nepracuji. Poslední film, na kterém jsem se podílela, byl film mého žáka Josefa Žárského z UMPRUM, když jsem ještě učila.

v Ostravě, že nákej Novák začne režírovat a esli to zvládne. Eště na vysvětlení k těm *LuxumDeluxum*...Po *Sametu* to jako mohlo vyublat na obrazovky v celé pofiderní kráse...

Tý Klokani to je jiný kafe – tam se nekecá, tam se iba hraje... však to telka prodávala všade po starým kontinentě... – eště včilej mi došly tantiémy ze *Suomi*. Tož robte jak myslíte – kdyby byl lapsus průserový – dám se na *Piláta* a čistím si dlaně!

Takže se nyní s Vámi loučím aktuálním sloganem *Русский военный корабль, иди нахуй!*

Šebánek s Pacovským vymysleli – ty